

גליזן

היכל מזהר א"ש

מיטוהו של
מזן פוהר א"ש זי"ע
בנשיאות מרד
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזער שליטי"א

מתורתו של רבינו הקדוש מזהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליון ע"א • פרשת תזריע מצורע תשפ"ג

בשיחות מו"ר הרה"צ שליטי"א

תנהיג את עצמך לאור הנפלא

להרגיל את עצמו תמיד בדבור טוב זה מעבודות קשות שבמקדש, בנדאי זהו דבר מאד מאד קשה, אין זה דבר קל, אבל צריך לחקק ולדעת שזהו המפתח של 'שמחת החיים'. אדם שתמיד יכול לשלט על הפה שלו, לדבר רק דבורים טובים, חיוביים, לא משנה עם מי, ובאיזה מצב, הוא תמיד ימצא איזה דבור טוב - הוא חי חיים נפלאים..

הצדיקים, זו כל החיות שלהם, מי שזכה להפיר את מוהר"א"ש הקדוש זי"ע, מאז שזכיתי להפיר אותו, בעודי צעיר לימים, כשהוא היה גם כן אברך צעיר, תמיד היה בבחינת 'פתח פיהו ויאירו דבריה', תמיד היו בפיו דבורים מאירים ומחיים, אצלו לא היה דבר כזה סתם דבורים, תמיד דבורים טובים של אמונה והתחזקות, או שבפעם היתה יושב ומדבר עם הקדוש ברוך הוא. לפעמים היה יושב ברכב, סוגר את העיניים, ומתחיל להתבודד: "דבוננו של עולם, אני רוצה לחזור בתשובה, אני רוצה להיות איש כשר, אני רוצה להיות צדיק" (היה מוכן שהוא רוצה ללמוד מה נקרא להתבודד בתמימות ופשטות).

אדם שמרגיל את עצמו ככה - חי חיים טובים, ולעומת זאת אדם שהוא תמיד ממרמר, הוא להפך. כי "מפיו

שמחה ואור גם בתוך חשך

יש אנשים שהאור העליון סגור מהם, הם ממש כמו עור בגשמיות, המגושש באפלה רחמנא לצלו, אף שיכול להיות אמצע היום, שמש זורחת או תאורה חזקה, אולם אצלו במחשך חשך אפלה, הוא שבור ומדכה, בלי שמחה בחיים.

אדם שתמיד יכול לשלט על הפה שלו, לדבר רק דבורים טובים, חיוביים, לא משנה עם מי, ובאיזה מצב, הוא תמיד ימצא איזה דבור טוב - הוא חי חיים נפלאים..

מאידך גיסא, יש אדם שזוכה לטעם את אור השכינה - אין מענוג יותר גדול מזה, הוא תמיד דבוק באור העליון, אף שיכול להיות חשוך כמו אמצע הלילה, בלבולים ומניעות, אבל זה לא מבבל אותו, הוא תמיד רואה את השכינה. וכמו שרבינו אומר בלקוטי מוהר"ן (חלק א' סימן א'), שאדם שזוכה תמיד להסתכל על השכל שיש בכל דבר, לא אכפת לו שום דבר, כי הוא דבוק תמיד באור העליון, ונוחל שמחה גדולה, "אור צדיקים ישמח" - האור העליון גורם לצדיקים לשמח.

איך זוכים שתמיד יאיר לאדם? איך נזהרים מחשך כזה? אומר שלמה המלך במשלי: "שמור פיו ולשונו שמר מצרות נפשו", צריך תמיד לדבר דבורים נעימים וטובים, הן בתוך ביתו עם אשתו וילדיו והן בחוץ עם סובביו, זוהי ההצלחה והשמחה הכי גדולה של האדם - כשזוכים לפה שמור שמדבר רק טוב.

לפה אתרעם אני?!

שמעתי דבר נורא מאד, אשר רבנו איש האלקי החדושי הרי"ם זי"ע, אבד שלשה עשר ילדים, לא עלינו, ואמר לזוגתו: הצער שלנו יהיה נחמה בעד כמה אנשים מאחינו בני ישראל, כי אם יהיה לאחד צער גדול בנים, וימות ילד אחד מבניו, רחמנא לצלו, ויעלה במחשבתו, חס ושלום, רעיון של תרעמת על הקדוש ברוך הוא, אזי יתנחם תקף, וישוב ממחשבתו הרעה, ויאמר: איציה מאיר היו לו שלשה עשר בנים יקרים, ולא נשאר אחד מהם, ולמה אתרעם אני?!

והדברים הללו פחד נורא, איך אדם יכול לומר דבורים כאלו, אחר שאבדו אצלו, לא עלינו, שלשה עשר ילדים, רחמנא לישזבן, כשעוברת על האדם איזה צרה ומשבר מן אחד או מפת אחת, הוא כבר נשבר לגמרי, ומפל שפן כשנגעדר איזה בן או בת, הקדוש ברוך הוא ישמר את עם ישראל, האדם שבור לגמרי כחרס הנשבר, והנה צדיק כזה יכול לנחם את אשתו בלשונות כאלו, שבני אדם עוד יתנחמו ממנו.

עמד וראה והתבונן, אל מה צדיקים יכולים לזכות בזה העולם: גלוי אלקות בתכלית המדרגה העליונה, שהורידו את השכינה בתוך חדרם. ולכן ראה גם אתה להיות דבוק בחי החיים בו יתברך, ואל תסתכל על שום בריה שבעולם, ומה שמדברים עליה זה לטובתה, כי מי יודע אילו ענשים קשים ומרים היו צריכים לבוא עליה. ועלידי שמדברים עליה, מורידים ממך את כל הענשים קשים ומרים. ועליכו אל תתרעם בזה שמדברים עליה, אלא מבל הכל בתמימות ובפשטות.

(אשר נחל ד' אלפים ס"ב)

מכתב לשכת

ממכתבי מז"ר הרצה שליט"א
מהשנים הקודמות

יש סדר

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר
תזריע מצרע - סדרי טהרה ד' איר"ט למ' טמונים
התשפ"א

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הויה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קוראין פרישיות תזריע ומצרע והם נקראין בפני העולם סדרי טהרה, כי יש סדר לטהרה, שבכל פעם יקסוף וישתוקק האדם להטהרה ולהתקדש יותר ויותר, וירגיל את עצמו בהמון דבורים קדושים של תורה ותפלה שהם הם עקר הסדר להביא את האדם לידי טהרה, ותמיד יפרש את כל שיחתו היטב לפני השם יתברך ברחמים ובתחנונים, שיזכה להגיע לידי טהרה עליונה, ואפשר לרמוז זאת בתוך מאמרו של רבי פנחס בן יאיר (עבודה ירה כ ע"ב) "פרישות מביאה לידי טהרה", "פרישות" רמז לענין פרישות שיחתו לפני השם יתברך הדק היטב ברחמים ובתחנונים, ולגלות לפניו יתברך את כל פנימיות לבבו, וכן פרישת שפתותיו בהרבה דבורי תורה בכל עת, שהם הם המכניסים דעת במח האדם, שבזה תלוי כל עקר טהרתו, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים (שבת לא ע"א) "ודעת", זה סדר טהרות, כי כשזוכין להגיע לידי אור הדעת והשכל, אזי יש לאדם "סדרי טהרה", ויזכה להטהרה מכל טמאותיו ולבוא לידי קדשה עליונה.

ויש לומר עוד בדרך רמז, שבפעולם נהוג לכתב שמות שני פרישיות אלו בראשי תבות תז"מ (ראשי תבות תזריע ומצרע), ובניחוד הם צרופי אותיות תמוז, רמז להדש תמוז שבו ירד משה רבנו עם הלוחות ליתנם לישראל, אבל נשברו מחמת חטא העגל, ואז אנחנו צריכין לתקן את שכחת התורה שנתנה על ידי שבירת הלוחות, ולקיים זכרו תורת משה, ולתקן האות ו' שהם הלוחות, ולהפך מן השכחה לזכרון, ואז נעשה ז' מן תורתנו ראשי תבות תמוז (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ר"ז), ועל כן הם מרמזים בראשי תבות שני פרישיות אלו "תז"מ" כי כל אלו הם "סדרי טהרה", כי עקר הטהרה על ידי דבורי התורה הקדושה, וכמו שכתוב (ויקרא י"ב) זאת תהיה "תורת" המצרע ביום טהרתו, שעקר טהרתו תלויה בתורה. יזכנו הקדוש ברוך להכניס כל כוחנו ודבורי פנו בתורה ובתפלה, ולהמשיך על עצמנו קדשה וטהרה עליונה.

המאחל לכם שבת שלום ומבורך!

י"ח חשוון תשפ"א

עכשוו שה' הוא מלך, אני מתחיל להתבונן גם על העבר.

הדבור מנהיג לטוב או להפך

רבנו ז"ל אומר ש"דבור" הוא לשון של "הנהגה", כמו שחכמינו הקדושים אומרים: "דבר אהד לדור ולא שני דברים", שיהושע בן נון יהיה המנהיג היחיד אחר משה רבנו, רואים שהנהגה מכנה כאן בלשון דבור, כי הדבור של האדם הוא המנהיג אותו, מי שמרגיל את עצמו לדבר דברים טובים - זה יביא אותו לכל הדברים הטובים שבעולם, ומי שלא נזהר בדבורו - זה מביא לו את כל הצרות.

יזכה אותנו השם יתברך לדבר תמיד דבורים מאירים ונעימים לזכות לאור השכינה הקדושה שתאיר לנו את חיינו ונזכה לשמחת החיים.

דעת ותבונה" - מדבור הפה של האדם אפשר להפיר איפה המוח שלו. אדם שרגיל תמיד לומר רק דבורים טובים, אזי המוח שלו בודאי במקום טוב. מה שאין כן אדם הרגיל להתאגח ולהתאונן "אוי, המצב קשה... נו, בודאי עוד יהיה טוב..."

זה נכון - בודאי יהיה טוב, אולם צריך לומר "עכשו טוב, ויהיה עוד יותר טוב", להתחיל עם ההוזה, מעכשו, להסתפל אחרת ולומר "ברוך ה' שהיטיב אתי עד עכשו, ויעזר וימשיך להיטיב עמי". בגסס התפלה אומרים: "ה' מלך, ה' מלך ה' ימלך לעלם ועד", לכאורה הסדר לא כל כך נכון, כי יש עבר הוזה ועתיד, צריך לומר: "ה' מלך, ה' מלך ה' ימלך", אלא שהעקר הוא קדם להסתפל על עכשו, הנה עכשו "ה' מלך". ואז מיד שאני מתחיל להסתפל על

שו"ת ברסלב - מאת מוהרא"ש זי"ע

רודפים אותי בישיבה בגלל שהתקרבת לברסלב. מה עלי לעשות?

לכבוד הצדיק מוהרא"ש שליט"א. אני לומד בישיבה חסידית בכני ברק, ונתקרבותי אל רבנו, אך הבחורים בישיבה רודפים אותי ומתלוצצים ממני עד שממש יורדים לחיי. נהיית עלי מחלקת גדולה בישיבה וזה שובר אותי מאוד. מה עלי לעשות?

בעזרת השם יתברך יום ד' קדם ההג"כ ניסן התשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (ספר המדות אות בית סימן ב'): "מאן דבייש ליה במתא דא ילף למתא אחרינא" - מי שרע לו בעיר זו ילף לעיר אחרת. מכל שפן בחור שרודפים אותו בישיבה, ילף ללמוד בישיבה אחרת, ולא צריכים להשבר כלל.

אך עצה טובה אתו לה, שבישיבה החדשה שתכנס, תעלים את כל ההתקרבות שלך, כדי שלא יחזו ויתעורר עליך מחלקת חדשה. כי עליך לדעת אשר עקר ההתקרבות אל רבנו ז"ל זה רק על ידי למוד ספריו הקדושים, ולקיים את עצותיו הנפלאות. ויסוד העצות שלו זה תפלה והתבודדות - להרגיל עצמו לשיח ולספר את כל אשר עם לבבך אליו יתברך, ואת זה לא צריכים לפרסם כלל, והוא יתברך נמצא ואין בלעדו

הבחור המכה לא ענה לו שום דבר כלל, רק אמר לו בשפה רפה: 'מסתמא זה מגיע לי'...

מסתמא זה מגיע לי...

פעם ספר מוהרא"ש ז"ל ספור נפלא ממעלת העוצר עצמו מן הפעם: היה בחור אחד שלמד בישיבה חסידית בירושלים, והיה פרא אדם וכעסן גדול, ופעם נתן סטירה לאחד מן התלמידים בישיבה, והבחור המכה לא ענה לו שום דבר כלל, רק אמר לו בשפה רפה: 'מסתמא זה מגיע לי'... והנה ממנו, ותכרימינו נתמלא הבחור הנ"ל (המכה) חרטה גמורה על שהכה את חברו, אבל מחמת גאותו לא היה יכול לרוץ אחריו ולבקש ממנו מחילה, וכך עברו ימים ושבעות, ותמיד רצה למצא איזו עלה ותרופה לדבר עמו, ובתוך כך לבקש ממנו מחילה, אבל לא היה יכול בשום פנים ואופן.

פעם אחת סבב השם יתברך סבות לטובה, ונודמו לו לדבר עם הבחור הנ"ל מאיזה ענין, ובתוך הדבורים התנדע לו, שהבחור הנ"ל הוא מאנשי חסידי ברסלב היקרים (תלמידי 'היכל הקדוש'), ואז נתמלא התפעלות גדולה, איך אצל אנשי רבנו ז"ל לומדים למודים כאלה, שאפלו אם יקבל מכה מאיזה בן אדם, אף על פי כן לא יענה לו, ואדרבה יאמר: 'מסתמא זה מגיע לי'... ומרב התפעלותו נגמר בדעתו להתקרב גם כן אל אנשי שלומנו היקרים, והתחיל להגות בספרי רבנו ז"ל, וכן כתב מכתבים למוהרא"ש ז"ל, עד שנעשה מקרב גדול.

הרי רואים מכאן גדל המעלה והפעלה של מי שנוצר עצמו מן הפעם, ואיך שזה עושה קדושת השם ממש: אשרי הזוכה למדה הקדושה הזאת באמת. (אף על פי שעל פי רוב לא אחז מוהרא"ש ז"ל להניח לאיזה בן אדם להתפרע ולתן מכות וכו', ואדרבה צריכים לתת בחזרה בשנים וכו', אף על פי כן לא כל המצבים שונים, ופעם כשוראים שלא יעיל ויפעל כלל, ואדרבה

יתפרע הלה יותר ויותר, אז יותר טוב לברח ממש ולהניחו, וכמאמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות פחד, חלק שני, סימן א): 'הבורח מן הצרה פקח, והבן'.

חיהם אינם חיים

מוהרא"ש ז"ל תמיד מרבה לדבר עמו אודות גדל גנות מדת הפעם, ואיך שהוא הורס את האדם לגמרי, כמו שאמרנו חז"ל (פסחים ק"ג): 'הרתחניו חיהם אינם חיים'; וצריכים להתרחק מקלמיני פעם וקפידות עד הקצה האחרון.

ואף על פי שכמעט אין אחד בעולם שיהיה נקי לגמרי מן הפעם והקפידות, כי זו הייתה מדרגת רבנו ז"ל, שהתפאר בזה (ע"ז שבת י"ה"ו, סימן כב), וכן זו תהיה השגת משיח צדקנו, שכתוב אצלו (שע"ה מח, ט): "למען שמי אאריך אפי ותהלתי אהטם לך", והוא יכניס השגה זאת בשלמות בתוך העולם (ע"ז לקוטי מוה"ר"ו, חלק א, סימן קנה, וחלק ב, סימן סא), אף על פי כן צריך כל אדם לנקות את עצמו ממדה זו של פעם ועצבנות (שפורין 'נערוויקוויט') ככל מה דאפשר, ובפרט כשאף אחד אינו מתחיל עמו, כי יש הרבה בני אדם שאף על פי שאין אף אחד מצער אותם, הם תמיד מעצבנים מאד, ונדמה להם שאחרים מסתכלים עליהם או חושבים עליהם רע, ולמעשה, זה לא היה ולא נברא, ותכרימינו הם נעשים ככעס גדול ומתפעסים מאד על לא דבר ממש.

אין לו פאופה עם אחרים כלל

זה סתם דמיון ושגגון בעלמא, ונמשך מחסרון התבודדות וישוב הדעת, ומחמת זה נדמה להם שאחרים תמיד חושבים

מהם ומסתכלים עליהם, אבל מי שמתבודד עמו יתברך תמיד, יש לו ישוב הדעת אמתי, והוא יודע היטב שאין לו מאומה עם אחרים כלל, וכן אין לאחרים עמו כלל, ואפלו אם אמנם אחר מסתכל עליו, מה אכפת לו, הלא כל כסופו ורצונו רק להכליל בו יתברך, ומה יועיל או יזיק לו מה שאחרים חושבים עליו?!

מדה רעה זו מצויה מאד בין בחורים הלומדים בישיבה, שנדמה לאחד שהשני מסתכל עליו ומתקנא בעבודתו, ואז הוא בעצמו מתחיל להתקנא בחברו, עד שנדמה לו שחברו כבר השיג מדרגה יותר גבוהה ממנו, או שהרב מחבב אותו יותר ממנו, וזה מעצבן אותו מאד, ומביאו לכעס גדול, עד שהוא עלול בכל רגע להתפוצץ ממש מרב הכעס שבו ע"ז, והכל מחמת שטות דעתו, שנדמה לו שהאחר חושב ממנו, ואשר לא היו דברים מעולם.

ואמר מוהרא"ש ז"ל: שהוא כבר הפיר הרבה עובדי השם כאלה שגיעו וטרחו בעבודת השם יתברך כמו שגיעו, וכן התמידו בלמוד התורה הקדושה בהתמדה עצומה, אבל כשבאו לאיזה נסיון של כעס, נתפסו תכרימינו ביד הבעל דבר ואבדו את הכל, כי על ידי פעם טורפים ומאבדים את הנפש לגמרי, רחמנא לצלן, כמבאר בכתבי האריז"ל על הפסוק (איוב יח, ד): "טרף נפשו באפו", ע"ז שם.

ועל זה אמרו חכמינו הקדושים, זכרונם לברכה (ספ"ה נב): 'כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו'. הינו מי שעוסק בעבודת השם יתברך בטרחות וגיעות גדולות עליו אורב הסמ"ד מ"ם מאד להפילו למדת הפעם, כדי לאבד ממנו כל עבודותיו, ולכן דיקא ממדה זאת, צריך האדם להשמר מאד. (ע"פ שיחות מוהרא"ש ח"ב ערך כעס)

רבה פרשה ח' סימן ג): "אם ישוב אדם בקרן זוית ועוסק בתורה, אני מראהו לבריות".

ולכן זו טעות גדולה שנדבקה בין בחורים שהתקברו אל אנשי שלומנו - שהם צריכים לצאת בעזות ולהתפרע ולפרסם שהם

זה לא צריכים לפרסם, רק יושבים בקרן זוית ומתמידים בלמוד. ולא יקח הרבה זמן שתקבל שם טוב למתמיד, ולאט לאט השם טוב שלך יצא בין כל הבחורים, וכלם יכבדו אותך. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (שמות

נמצא ולכן יכולים למצא אותו בכל מקום, כי מלא כל הארץ כבודו, ודבר זה אף אחד לא צריך לדעת שאמה מדבר עמו יתברך.

וכן בענין סדר הלמוד של רבנו ז"ל, ללמוד כסדרן משניות ושי"ס ושלחן ערוך וכו', גם

הבני שהציל את התינוק

"נו, מה אמר הרבי?" שאלה האשה בצפיה.

"כלום, צר לי אשתי היקרה ואלם רבנו לא ענה על בקשתי!"

פרץ של דמעות נשפך מעיניה של האשה, היא נגשה עם התהלים ליד מטתו של התינוק ובכתה בכי תמרורים. הרבי לא רוצה לברך, אבל אמא לא מתיאשת מהבן שלה!

כל הלילה ישבה האמא ליד המטה, ובכתה בכיות עצומות קורעות לב, במלים פשוטות מאד התחננה לפני הקדוש ברוך הוא שיחזיר את בנה לחיים בריאים.

בבקר, כתלמיד נאמן, נצב רבי שמעון לפני רבנו הקדוש, ורבנו הקדוש נענה לו:

"ראית מה גדל כח התפלה! דע לך שכבר נחתם גורלו של בנך למיתה, בשמים כך החליטו, ואשתך - בתפלותיה פעלה ישועה שלמה ובטלה את הגזרה! לא די שהבן שלך יבריא אלא גם יזכה לאריכות ימים, בזכות התפלות של אשתך."

כך היה, התינוק הבריא, וחי קרוב למאה שנה!

כך אמר רבנו הקדוש בפרוש: אפלו אם לפי הטבע חייב להיות משהו, התפלה משנה את הטבע! התפלה יותר חזקה מהטבע! (לקוטי מוהר"ן תורה ז')

הילד הקטן שכב במטה בפנים חרות, לידו ישבה האמא ודמעות בעיניה, התינוק המתוק שלה, זה שממלא כל יום את חלל הבית בצחוק ילדותי מרנין, שוכב כבר כמה ימים חולה מאד, לחיי הורדות מלאות החיות - אבדו מצבועו, ויבבות חלשות נשמעות מפיו.

**רבנו הקדוש,
פעל נא ישועה
עבורנו, שבננו
התינוק יצא
מכלל סכנה
ויבריא לגמרי!**

הדאגה מלאה את לב האמא הרחומה, "שמעון" היא פנתה לבעלה.

"לך נא לרבנו הקדוש, ובקש רחמים שיפעל ישועה ורפואה שלמה לרבנו!"

רבי שמעון היה התלמיד הראשון של רבנו, ספורים ימים מספרים אודותיו, הוא גם זכה להבטחה נדירה מפי רבנו הקדוש: אתה תזכה לשמש אותי גם בעולם הבא!

מהר רבי שמעון וצעד לביתו של רבנו.

הוא תאר לפני רבנו את מצבו של התינוק ובקש:

"הייליגער רבי - רבנו הקדוש, פעל נא ישועה עבורנו, שבננו התינוק יצא מכלל סכנה ויבריא לגמרי!"

פניו הקדושות של רבנו נשארו חתומות, רבנו לא ענה כלום!

רבי שמעון עומד ומחכה לתשובה, ומשלא הגיעה - הבין שרבנו אינו חפץ לברכו.

נמצאים באמת ואחרים בטעות ובשקר וכו', וגורמים על ידי זה מחלקת גדולה. ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קע"א) כשנתגלה שכל חדש בעבודת השם מה שלא היה נודע עד עתה על ידי זה רבים נתעוררים, אך יש שתי כמות, פתה אחת מתחילים להשתמש עם השכל החדש הזה לומדים ומתפללים ועובדים את השם תברוך, וכתה שניה מתחילים להתגרות עם אחרים "אתם נמצאים בשקר ואנחנו באמת" וכו', וסתם מבליים את הזמן בהבל הכלים.

ולכן אשרי בחר שזוכה להתקרב אל רבנו ז"ל, ויודע איך להתחזק, ולהעלים את התקרבותו פדי לא לעורר עליו מחלקת, שזה בא מהדמים שלא הזדככו אצלו כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ה) שהמחלקת בא מדמים שלא נזדככו בתורה ובתפלה. וזה רואים בחוש בחורים שיצאם בווער בהם שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב) שזה הדמים הבוער בהם, זה מה שדוחף אותם להכנס בוכחים ומחלקת וגורמים שם רע על חסידות ברסלב, כי בחוץ לא יודעים שהבחור הזה לא שפוי בדעתו מחמת יצרו הבוער בו, רק מדביקים עליו תג זה "ברסלב'ר בחור", ונמצא שמחלל את שם רבנו ז"ל, וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר המדות אות צדיק סימן ס"ט): "מי שאוהב את הצדיק צריך לשמור את הצדיק שלא יצא עליו שם רע".

ורואים בחוש שכל אלו שצייתו אותי וישבו מן הצד והתמידו בתורה בתשוקה עצומה והתנהגו בדרך ארץ גדול וקבלו שם טוב, לא לקח הרבה זמן עד שזכו לקרב המון בחורים אל דעת רבנו ז"ל רק כפי התנהגותם.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

זכות **אלישע בן רינה** שיזכה לברכה והצלחה בכל פעשה ידיו ולזווג הגון בפהרה.

זכות **ידידה אשר ויצחק עזרא בני אסתר נוגה** שיזכו לברכה והצלחה בכל פעשה ידיהם ולזווג הגון בפהרה

זכות **בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות**

נדרים פלוס:
"ידידי עיר ברסלב"
לציין בהערה:
עבור גיליון היכל מוהרא"ש

בהעברה בנקאית:
"ידידי עיר ברסלב"
בנק מרכנתיל, סניף: 725
חספר חשבון: 26437

השתתפו בזכות הרבים! ניתן לתרום להפצת העלון

ההפצה בירושלים נודבה לעילוי נשמת **רי פייכאל** בן ר' משולם וזשא **שניטצלער** ז"ל

500 גליונות נדבת ידידנו **הר"ר ישראל קרויס** הי"ד - וויליאמסבורג לרגל **שנחת הולדת בנו** לפזל טוב יח"ד שיזכה לגדלו לתורה חופה ופעשים טובים